

жій трънъ, кой ти ся премирджилъй предъ око-то.... Нѣ-
маше що да ся прави, сѣкій отъ тѣхъ каза: „що даде Богъ!“
И двама-та ся уловихъ за орѣжіе, сѣкій си пригльда под-
сипа на пищови-тѣ, намѣсти си ножа; защо-то и двама-та
бѣхъ обрѣжени. Гласа: „хой! и кой си?“ ся повтори пакъ,
кой повече гы увѣряваше, че сѣхъ познати.

— „Кажи ся кой си?“ извика първия пѣтникъ.

— „Кажи ся, и ты, кой си?“ повтори непознатый.

Подиръ това, ся продължи нѣколко-минутно мълчаніе, и,
двама-та пѣтници, ся впуснахъ единъ къмъ другого и ся
обгърнахъ....

Ако бы глѣдалъ нѣкой отъ странъ, той бы рѣкълъ, чи
тѣзи хора сѣхъ или познати, или сѣхъ свои, или стари пріате-
ли, и наистена той не бы ся изгъгалъ. Отъ единъ-тѣхъ стра-
нъ ся чу: „ты ли си братко?“ А отъ другъ-тѣхъ: — „ты
ли си бате?...“ Първия пѣтникъ намѣри неужиданно пър-
вый си братъ, кой бѣше въ Доброджъ... Тѣ ся обгърнахъ,
цалувахъ, и това позорище трая нѣколко минути, въ тихъ
и безмълвнъ тишинъ.

Подиръ това ся чуваше гласа на вторый пѣтникъ: „как-
во прави баща ни, кѣщни-тѣ, майка ни и проч....?“ Вто-
рія бѣше Божиъ кой идѣше отъ къмъ Едрене.

Мѣстчина-та ся приближаваше къмъ Западъ, и пакъ
ся скри задъ другій облакъ.... Пѣтници-тѣ въсѣднахъ
пакъ конѣ-тѣ, изгубихъ ся изъ пѣтя къмъ Търново. Дѣ
ще идѣтъ никой незнае, нѣ сѣкій трѣба да помисли, че о-
тивѣтъ да търсѣтъ и други-тѣ си изгубени братья....

КРАЙ.

НАРОДЕН МУЗЕЙ И В. ТЪРНОВО